

Til lovforslag nr. L 205. Tillægsbetænkning afgivet af Miljø- og Planlægningsudvalget den 9. juni 1993

Tillægsbetænkning

over

Forslag til lov om beskyttelse af havmiljøet

Udvalget har, efter at lovforslaget ved 2. behandling blev henvist til fornyet udvalgsbehandling, behandlet dette i et møde og har herunder stillet spørgsmål til miljøministeren, som denne har besvaret skriftligt. Nogle af udvalgets spørgsmål og miljøministerens besvarelse heraf er optrykt som bilag.

Herefter indstiller et *flertal* (udvalget med undtagelse af Fremskridtspartiets medlem) lovforslaget til *vedtagelse* i den affattelse, hvori det foreligger efter 2. behandling.

Et *mindretal* (Fremskridtspartiets medlem af udvalget) indstiller lovforslaget til *forkastelse*, idet man skal henvise til, at mindretallet umiddelbart før 2. behandlingen af lovforslaget blev gjort opmærksom på, at særlig den danske offshore-industri vil blive unødigt hårdt ramt af denne lov. Danmark har nu i efterhånden mange år nydt godt af produktionen af kulbrinter fra Nordsøen. Hvert år forbedres den danske betalingsbalance med mindst 5 mia. kr. som følge af vores egenproduktion af kulbrinter.

Dette skal ikke ødelægges af emsige og urealistiske miljøkrav. Allerede i dag har vi flere

gange oplevet, at miljøfolk har stillet helt urealistiske krav til f.eks. rensning af borevandet fra efterforsknings- og produktionsplatforme på Nordsøen.

Mindretallet frygter, at denne lov vil blive et dødsens farligt redskab i hænderne på en miljøminister, der er mere optaget af at få skulderklap fra de fodformede naturfolk end sikre en god og fornuftig udvikling af den danske offshore-industri.

Mindretallet skal i denne forbindelse særligt henvise til ministerens svar på spørgsmål 16, 17 og 18. Mindretallet finder ikke, at ministeren overhovedet tager denne sag alvorligt. Der er hundreder af arbejdspladser på spil og milliarder kroners omsætning på højkant. Derfor må miljøministeren forhindres i at gøre ubodelig skade på den vigtige offshore-industri. Det sker bedst ved at forkaste hele loven, når ministeren ikke i sine svar vil give bedre garantier til offshore-industrien.

Mindretallet har selvfølgelig noteret sig, at ministeren vil tage en forhandling med berørte parter. Men det hjælper ikke noget, hvis Folketinget har givet ministeren det farlige redskab i hånden, som denne lov udgør.

Helen Beim (S) Henrik Dam Kristensen (S) Martin Glerup (S) Lise Hækkerup (S)

Henning Nielsen (S) Løvig Simonsen (S) Pelle Voigt (SF) Gade (SF) nfm.

Svend Aage Jensen (CD) Jens Jørgensen (KF) Rønholt (KF) Peter Hansen-Nord (V)

Filt Jensen (V) Bodil Thrane (V) Aage Brusgaard (FP) fmd. Ebbe Lundgaard (RV)

Glønborg (KRF)

Nogle af udvalgets spørgsmål til miljøministeren og dennes besvarelse heraf

*Miljøministerens besvarelse af spørgsmål 14-20
(L 205 – bilag 15)*

Spørgsmål nr. 14:

Vil ministeren til forståelse af §§ 30, 31, 32 og 33 oplyse, hvilke regler ministeren påtænker at indføre administrativt?

Svar:

Efter § 30 kan der fastsættes regler om udledning i havet og anden bortskaffelse af stoffer og materialer, der stammer fra undersøgelse eller udnyttelse af undersøiske mineralforekomster, herunder kulbrinter.

Efter den tilsvarende bestemmelse i den gældende lov er der udstedt en bekendtgørelse om udledning i havet af stoffer og materialer fra visse havanlæg (bekendtgørelse nr. 394 af 17. juni 1984). Efter denne bekendtgørelse reguleres udledning fra denne type virksomhed gennem en tilladelsesordning.

Som det er tilkendegivet i bemærkningerne til bestemmelsen er en revision af bekendtgørelse under overvejelse, bl.a. med henblik på en enklere administration på området. Samtidig vil det være et mål at nå frem til en ordning, der er koordineret med Energiministeriets administration efter lov om visse havanlæg (lov nr. 292 af 10. juni 1981) i højere grad end det er tilfældet i dag.

§ 31 (stk. 4) indeholder bemyndigelse til at fastsætte regler om bortskaffelse ved afbrænding af normaldriftsaffald fra skibe og platforme. Overvejelser om en regulering af denne aktivitet er i gang i forskellige internationale fora, men dette arbejde er endnu ikke så fremskredent, at der aktuelt er planer om at udnytte hjemmelen.

§ 32 indeholder bemyndigelse til at fastsætte regler om særlige foranstaltninger om bord i skibe eller på platforme med henblik på at begrænse luftforurening. Denne hjemmel er ny, idet der efter den gældende lov ikke er mulighed for at regulere luftforurening. Også på dette område foregår der for tiden drøftelser i det internationale havforureningssamarbejde.

I forhold til offshore-virksomhed vil f.eks. udledning af uforbrændte gasser kunne reguleres efter bestemmelsen. Dette spørgsmål indgår i de ovenfor nævnte overvejelser vedr. en ny bekendtgørelse på dette område.

I regi af MARPOL-konventionen arbejdes der med nye regler om begrænsning af luftforurening fra skibe, som vil blive implementeret med hjemmel i denne bestemmelse.

§ 33 er i bemærkningerne karakteriseret som en »opsamlingsbestemmelse«. Bestemmelsen skal gøre det muligt at fastsætte regler om forurening fra skibe og platforme, som ikke er omfattet af de forudgående bestemmelser eller anden lovgivning. Denne regelfastsættelse skal selvfølgelig ske inden for rammerne af lovens formål. Der er ikke aktuelt planer om at udnytte bestemmelsen.

Der er således endnu ingen konkrete overvejelser i gang om udstedelse af regler i medfør af §§ 31-33.

Afslutningsvis kan jeg henvise til det løfte, jeg har afgivet i svaret på spørgsmål nr. 2, nemlig at udvalget underrettes om de bekendtgørelser, der udstedes i medfør af loven og inden min endelige stillingtagen.

Spørgsmål nr. 15:

Ministeren har i §§ 30, 31, 32 og 33 brugt formuleringen »... international aftale...«. Hvorledes skal dette begreb forstås? Er der tale om konventioner eller er begrebet mere omfattende?

Svar:

Aftaler mellem lande kan have forskellige former og betegnelser. Henvisningen i flere af lovforslagets bestemmelser til »internationale aftaler« skal forstås bredt, således at det omfatter alle forpligtende aftaler mellem lande.

Spørgsmål nr. 16:

Finder ministeren ikke, at ordet »herunder« i §§ 30, 31, 32 og 33 bør udgå, idet ordet principielt betyder, at ministeren kan fastsætte regler helt uden begrænsninger? Vil ministeren alter-

nativt give udvalget en erklæring om, hvorledes »herunder« skal fortolkes?

Svar:

Ordet »herunder« i de nævnte bestemmelser angiver, at bemyndigelsen ikke er begrænset til alene at omfatte implementering af internationale beslutninger, men giver mulighed for særlige nationale regler, jf. også besvarelsen af spørgsmål nr. 13.

Dette betyder ikke, at regelfastsættelsen er helt uden begrænsninger, idet regelfastsættelsen skal ske inden for rammerne af lovens formål.

Jeg finder ikke, at ordet skal udgå, idet der indenfor en række reguleringsområder bør være mulighed for at fastsætte regler uden at disse har ophæng i internationale aftaler. Det er ikke hensigtsmæssigt i alle situationer at skulle afvente internationale vedtagelser, som kan trække i langdrag.

Spørgsmål nr. 17:

Finder ministeren ikke, at lovforslagets § 3 bør have en sikkerhedsventil i retning af, at der også skal indgå en økonomisk overvejelse bag krav om anvendelse af »mindst forurenende teknologi«?

Der kan jo altid findes eksempler på meget kostbart teknologi, hvis anvendelse dog vil være økonomisk umulig. Derfor ønskes en beskrivelse af, hvorledes rimelige økonomiske hensyn er tilgodeset med den meget stramme formulering af § 3.

Svar:

§ 3 er en synliggørelse af en række anerkendte miljøindfaldsvinkler og bestemmelsen har samme ordlyd som den tilsvarende bestemmelse i miljøbeskyttelsesloven. Disse miljøindfaldsvinkler er endvidere inden for de sidste par år sat ind i forskellige havforureningskonventioner.

Det er præciseret i bemærkningerne til bestemmelsen, at den ikke tilsigter at være udtømmende i forhold til de afvejninger, der generelt skal foretages i forbindelse med enhver ny regulering på miljøområder, hvad enten de foregår nationalt eller internationalt.

Økonomiske hensyn og også f.eks. tekniske hensyn, sikkerhedsmæssige hensyn, væsentlighedsvurderinger og andre hensyn og overvejel-

ser, der måtte være relevante i den konkrete situation, indgår i afvejningen af, om og hvordan en regulering bør gennemføres.

Men det er vel både rimeligt og logisk at tage udgangspunkt i miljøindfaldsvinkler, når det drejer sig om miljøspørgsmål.

I øvrigt vil bestemmelsen hovedsageligt have selvstændig betydning i forbindelse med overvejelser om generel regulering på områder, som ikke er konventionsbestemte. Dette skyldes, at havmiljøloven og regler, der udstedes i medfør heraf, jo i meget høj grad hviler på internationale konventionsregler, som er udformet efter en afvejning på baggrund af de principper, der er nævnt i bestemmelsen.

Spørgsmål nr. 18:

Vil ministeren beskrive, hvilke foranstaltninger han vil træffe for »platforme«, jf. § 43, stk. 2, eftersom der henvises til reglerne i stk. 1, men som alene går på skibe og sejlads?

Svar:

§ 43 giver myndighederne mulighed for at foretage de indgreb over for skibe og platforme, der er nødvendige for effektivt at begrænse og bekæmpe forurening eller for at forhindre en truende forurening.

Bestemmelsen, som også findes i den gældende lov, har hidtil ikke været i anvendelse over for platforme, så der er ingen praksis at henviser til.

Afgørelsen af, hvilket konkret indgreb der skal foretages, vil bero på en konkret vurdering af situationen, men man kunne forestille sig påbud om standsning/begrænsning af produktionen eller påbud om, at der træffes bestemte foranstaltninger på platformen med henblik på at forhindre eller begrænse en forurening.

Bestemmelsen skal i øvrigt ses i sammenhæng med bekendtgørelsen om beredskab i tilfælde af forurening af havet fra visse havanlæg (bekendtgørelse nr. 395 af 17. juli 1984). Denne bekendtgørelse indeholder regler om beredskabsplaner og om tilstedeværelsen af bekæmpelsesmateriel m.v.

Spørgsmål nr. 19:

I § 48 beskrives miljøministerens adgang til at påklage afgørelser. Finder ministeren ikke,

at borgerens adgang til at klage også bør fremgå af lovteksten?

Svar:

§ 48, stk. 1, omhandler ministerens adgang til at delegere sine beføjelser efter loven til en styrelse og andre statslige institutioner, og § 48, stk. 2, bemyndiger ministeren til at fastsætte regler om adgangen til at klage over afgørelser der er truffet i henhold til bemyndigelse efter stk. 1, herunder at afgørelserne ikke skal kunne indbringes for ministeren.

Der er således efter bestemmelsen tale om klage efter delegation og der skal ved delegation af ministerens beføjelser efter loven til en styrelse tages stilling til, om styrelsens afgørelser skal kunne påklages til den myndighed, der delegerer en beføjelse, dvs. miljøministeren, eller om styrelsens afgørelse er endelig. Bestemmelsen er i overensstemmelse med almindelig lovgivningspraksis, når det drejer sig om delegation.

Såfremt det i forbindelse med delegation af en beføjelse ikke udtrykkeligt bestemmes, at afgørelser ikke kan påklages til anden administrativ myndighed, gælder den almindelige ulovbestemte regel om, at afgørelser, som ministeren har delegeret til en underordnet myndighed, kan påklages til ministeren.

I sager vedr. dumpning af optaget havbundsmateriale (klapning), hvor kompetencen i lovforslaget er tillagt amtsrådet, og i sager efter lovens indgrebsbestemmelser er der bestemmelser om klageadgang i § 51.

Spørgsmål nr. 20:

Ministeren bedes beskrive, hvorledes offshore-industriens komplicerede problemer og generelle forhold skal reguleres, da både Miljøministeriet og Energiministeriet har kompetence på området. Hvad med en ting som meddelelse af tilladelse til flaring (afbrænding af overskudsgas)? Er det Miljøministeriets eller Energiministeriets bord?

Finder ministeren ikke, at kompetencefordelingen vedrørende offshore-industrien bør fremgå tydeligere?

Svar:

Det er korrekt, at havmiljølovens bestemmelser i relation til offshore-virksomhed skal ses i nøje sammenhæng med loven om visse havanlæg, som henhører under Energiministeriet. Selve lovforslaget er da også udarbejdet, således at det teknisk er koordineret med denne lov og også med undergrundsloven.

Efter havmiljøloven reguleres alene en række miljømæssige forhold, mens havanlægsloven regulerer f.eks. tekniske, sikkerhedsmæssige, arbejdsmiljømæssige, bemandingsmæssige forhold, men der kan også efter denne lov varetages miljømæssige hensyn.

Med hensyn til det i spørgsmålet nævnte eksempel om flaring kan det oplyses, at denne aktivitet ligesom andre udledningskrav har såvel et miljømæssigt som et sikkerhedsmæssigt aspekt. Som nævnt i besvarelsen af spørgsmål nr. 14 giver havmiljøloven mulighed for at regulere dette forhold, men det kan også ud fra et sikkerhedsmæssigt aspekt håndteres efter havanlægsloven.

Den tætte sammenhæng mellem de to love nødvendiggør et tæt og løbende samarbejde omkring den administrative regelfastsættelse og administrationen af området i øvrigt. Regelfastsættelsen skal ske efter forhandling med energiministeren, jf. § 8. De to ministerier samarbejder i det daglige og dette samarbejde søges nu intensiveret, således at der kan sikres en bedre koordination og integration i såvel regelfastsættelsen som myndighedsudøvelsen. Således er det eksempelvis nævnt i bemærkningerne til lovforslaget, at de to ministerier for at imødegå dobbeltadministration i forbindelse med tilsynsopgaven vil udarbejde en aftale om tilsynets udøvelse.

Jeg finder, at kompetencefordelingen er afgrænset så præcist som det er muligt i de to love, og jeg vil sammen med energiministeren løbende sikre, at administrationen af de to regelsæt er hensigtsmæssig og sammenhængende.

Jeg vil afslutningsvis bemærke, at enhver regeludstedelse på området forhandles med berørte erhvervsorganisationer, og at også større enkeltvirksomheder på området inddrages i dette arbejde.